

Obeční noviny

Vydává nepravidelně Obecní úřad Dobříň

23.12.2012

OBSAH :

- 1... Zachovejme si svoje duchovní hodnoty
- 2... Zkušenost, Odvaha dělat velké věci
- 3.... Bezpečnostní koutek
- 4.... Poškození stěny podia, Parkování
- 5.....Trocha ekologie, Potřebujete dřevo?
- 6.....Naše keramika, Problémy očima dětí
- 6.... Výlet na řeku Ohře
- 7.....Ztracená peněženka
- 8.... Zrušení chmelnice, Přepadení OÚ
- 9 ...Našim seniorům, Norsko, Kouření
- 9.....Mateřská škola v Dobříni
- 10...Pane architektke moc kouříte
- 11....Vandalizmus v obci
- 11....**Mateřská škola Dobříň**
12.Atelier 8000

PF2013

Zachovejme si svoje duchovní hodnoty

Proč musíme na noc zamykat domy, vypouštět psy do volného výběhu, proč musíme pojišťovat majetek proti krádeži, auta proti vandalizmu a mít trezory.... Samé proč.

Letos jsme byli s manželkou na návštěvě v Kanadě, oslavit 60. narozeniny mého švagra. Hned po příjezdu nás zarazila spousta odlišností. Jedna z nich: Otevřené garáže u domů a v nich plno věcí, majitel někam odjel a ...a hned se vrátí. Za domem stojí sekačka na trávu, častokrát elektrocentrála, a domy mají tak chatrné dřevěné vchodové dveře že stačí do nich jen silněji strčit a za dveřmi si

může vybrat jakýkoliv klíč, vzorně pověšený na věšáku s vizitkami celého domu. Na rozdíl od toho, naše domy se budou za chvíli podobat zamřížovaným pevnostem. Klíčů máme...že nám to už trhá kapsy.

V některých evropských státech je tomu podobně. To museli mít naši nepřizpůsobiví emigranti z Česka v Kanadě žně ...Nedivím se, že nám zavedli opět víza. Přitom v Kanadě jsou také chudí lidé, velmi chudí. Bílí i barevní. Bydlí ale velice skromně. Byl jsem jeden den pomáhat švagrovi v autodílně, pracoval tam jeden hispánc z latinské Ameriky. Byl velmi chudý. K svačině měl několik pomerančů, viděl mě, ...někdo nový. Přišel a dal mi jeden pomeranč. To byl pro mě opravdu zážitek. Přemýšlel jsem, co ho asi maminka učila, když byl malý. Mnozí z nás jsme byli mnohokrát někde u moře, máme se dobře a po pravdě řečeno, už ani někdy nevíme, co za dárek na Vánoce koupit. Na bídu a chudobu se díváme jen v televizi. Ale vraťme se k tomu "proč."

Na jedné straně je na světě zlo a na druhé dobro. Myslím, že naše obec a naši obyvatelé jsou rozhodně pro dobro. Věřím tomu. Společně jsme toho hodně dosáhli, žili jsme si -a dosud žijeme- docela v klidu. Ten klid ale není absolutní. Letos nás postihly dvě velmi špatné věci. Jedna zoufalá žena s pistolí v ruce přepadla náš úřad. Vynutila si vydání hotovosti 30 000,- Neslýchané. Dobře, že netekla krev. Zanedlouho poté jiný lupič vylezl na střechu hřbitovní kaple a otrhal měděný plech. Když jsem si o tom povídal s panem Chaloupkou, našim klempířem, oba jsme se shodli, že nám málem vyhrkly slzy, když jsme to viděli. Myslím, že Vám asi také. **Pošlapali naše duchovní hodnoty.**

Táži se: napadá vás dělat takové věci? Jasně že ne, mě taky ne, proč tedy je ano? Vždyť dříve nebo později je lapnou a pár let neuvidí ani sluníčko...

Zlo se rodí z pýchy, závisti, sobectví, touze po bohatství, také z chudoby, se kterou si nevídá rady. **Jsou pošlapány duchovní hodnoty lidstva.**

Vzpomínám, kdo mě kdy například ve škole učil, že se nemá krást a zabíjet, že si máme vážit rodičů, jednat čestně... Nevím, vzpomínám na pojem: „rozkrádání v socialistickém vlastnictví“ - to se opravdu trestalo, ale jinak si nemohu vzpomenout. Kdysi se to učilo po kostelech a hodinách náboženství ve škole, vy starší si na to možná vzpomínáte. Já už ne. Škoda, že už tomu tak není. Pak už zbývá jen rodina. Rodiny by měly mít duchovní základ. Není to slabost-**učit od dětství své děti duchovním hodnotám.** Naproti tomu je velice moderní zlodějina a podvody v bílých límečcích. Každý chce být takzvaně „za vodou“. Naše politické špičky káží pít vodu a v krabicích od bot si pak nosí miliony domů. Na přilepšenou. V Kanadě jsme viděli neuvěřitelné množství kostelů. Na každé ulici jsou dva nebo tři. Od těch malých, připomínající rodinné domy, po nádherné velké s věžemi. Všechny jsou dřevěné, jako všechny ostatní domy. Jsou většinou protestantské. Každý si něčemu věří, má na to právo, možná proto pak nemusí zamykat tak bytelně svůj majetek. U nás je tomu trochu jinak. U nás se momentálně v kostelích a parlamentu „kážou“ církevní restituce - nechápu. Jak mohou dostat někteří majetek, který jim nikdy nepatřil. (Nechci se však dotknout těch, kterým byl opravdu neprávem zabaven) ...a jsme zase u peněz. **Kde je výchova k duchovním hodnotám?**

Chtěl bych letos vyzdvihnout a pochválit všechny, kteří se v tomto roce postavili proti zlu, kteří se postavili na stranu dobra. Budeme se bránit. A nevzdáme to. Děkuji všem Vám, kteří jste beze strachu dokázali upozornit a podat svědectví proti kriminálním činům. **Chraňme svoje duchovní hodnoty.** Učme tomu naše děti v rodinách, každý podle svého poznání. Važme si za to jeden druhého.

To bych chtěl Vám popřát do nového roku 2013.

Miroslav Kvintus

Zkušenost

Prožila jsem s kamarádkami krásný týden v rakouských Alpách. Výlety do hor mám moc ráda, jak v zimě, tak i v létě. Naše hory jsou v zimě nádherné, člověk se podívá mnohdy až na vrcholy, vidí stromy, ohýbající se pod nánosy sněhu, k tomu jasně modrá obloha, je to jako v pohádce.

Letní výstupy do hor mají jiné kouzlo. Zvláště ve vysokých horách. Počasí se každou chvíli mění, často vystupujeme na vrchol v mlze a pak ve výši 2000m se mlha rozestoupí, vysvitne sluníčko a nám se až dech tají nad tou krásou kolem. Rakouské Alpy jsou nádherné, drsné, ale i laskavé. Lidé jsou zde jako ty hory – tvrdí, ale moc milí a taky poctiví.

Vystoupaly jsme s kamarádkou na jeden vrchol a kochaly se právě tou krásou, kdy nám sluníčko odkrylo výhled v jinak zamřené krajině. Samozřejmě jsme se nechaly vyfotit jedním rakouským turistou, štrachaly v baťohe, vybalovaly věci a zase je ukládaly a pak scházely dolů. Byly jsme plné dojmů. Všechno bylo v pořádku do doby, než jsem potřebovala v Schladmingu platit výbornou kávu a zmrzlinu. Najednou nebyla peněženka s doklady, eury ... Byl to šok... kde jsem ji mohla ztratit? Naštěstí peníze měly kamarádky a platily. Oběhly jsme městečko – radnici, informace, policii, byla jsem anonym, neměla jsem se jak prokázat.

Po návratu domů jsem měla do 14 dnů svoje doklady vystavené nové. Jaké bylo ale moje překvapení, když za víc jak jeden měsíc přišla obsílka s rakouskou adresou, kde byla kompletně celá moje peněženka s doklady i eury. Datum odeslání byl den po našem odjezdu z městské radnice. Kde byl ten dopis víc jak jeden měsíc...? No podle adresy na občance došel do Litoměřic a tam ležel na poště...

Nutí mě to přemýšlet o poctivosti lidí v Rakousku. Ať už ti nálezci byli domorodci nebo turisté, zachovali se velice čestně. Dali by si lidé u nás tu práci a donesli by nález na radnici nebo policii? Nevím, jestli všude. V Dobříni ale určitě.

Já ale vím, že to, co se mi přihodilo, je pro mne zkušenost, že dobří lidé stále žijí a nejen v Dobříni.

Lída Nováková

Odvaha dělat velké věci

(příběh a přání pro nově narozené děti)

V chudém detroitském černošském ghettu se narodili dva chlapci. Starší se jmenoval Curtis a mladší Benjamín. Maminka se vdála velmi mladá, bylo jí pouhých 13 let. Nestačila ani dochodit školu. Nenaučila se číst. Vždy to omlouvala, “mám špatné brýle, nevidím na to.“ Když bylo Benjamínovi 8 let, opustil je tatínek. Našel si novou rodinu. Osířelé rodině nastaly těžké roky. Nedostatek peněz a neúplná rodina způsobily velké problémy. Mladší Benjamín, zkráceně Ben, patřil ve škole mezi nejhorší žáky. Maminka musela velmi tvrdě pracovat, aby zaplatila nájem, živobytí a skrovné oblečení své rodiny. Několikrát se i zhroutila z přetížení. Mladší Ben začal mít značné problémy se svojí vznětlivou povahou. Ve 14 letech při jednom amoku téměř zabil svého kamaráda Boba, když ho bodl nožem do břicha. Nůž se naštěstí zlomil, jak narazil na sponu opasku. Když mu došlo, co se mohlo stát, rozhodl se Ben, že už vztek nemůže být jeho pánem. Na popud maminky, místo toulání se s pochybnými kamarády, musel přečíst dvě knihy týdně. Místo nepřetržitého dívání se na televizi mu maminka dovolila dívat se jen na dva programy týdně, které si sám vybere. To se projevilo na jeho výsledcích ve škole a také na vztazích s kamarády. Z agresivního chlapce se špatným prospěchem se stal vzorný žák a posléze vynikající student. Po mnoha nepřijemnostech, spojených s jeho černošským původem, byl přijat na prestižní universitu v Yale, kterou ukončil s výborným prospěchem, zvláště proto, že se naučil studovat do hloubky. Stal se vynikajícím lékařem v oblasti neurochirurgie. Za svou práci v nemocnici Johna Hopkinse v americkém státu Baltimore, získal řadu ocenění. V roce 1987 vstoupil do historie medicíny, kde jako vedoucí operačního týmu úspěšně oddělil v Německu siamská dvojčata spojená temenem hlavy. Když se ho ptali, jaký je klíč k jeho úspěchu, odpověděl:

“Ve vlastním životě se snažím uvádět do praxe soubor nazvaný“

„**Odvaha dělat velké věci**“ toto formuloval v několika heslech:

talent, čas, naděje, čestnost, vnímavost, laskavost, znalosti, knihy, studium do hloubky, a úctu k Pánu Bohu“.

Pak dodal, že pokud si uvedené zásady zapamatujete a naučíte se z nich těžit, nic na světě vám nezabrání dosáhnout toho, pro co se rozhodnete.

Tolik příběh Bena Carsona. O něm byla napsána kniha a jeho příběh byl i filmově zpracován. Jeho starší bratr Curtis vystudoval vysokou školu a stal se z něj úspěšný inženýr. Maminka se naučila číst. O tatínkovi se kniha více nezmiňuje.

V naší obci se narodilo deset dětí. Anička, Veronika, Adélka, Filípek, ještě jedna Adélka, Deniska, Matěj, Bertička, Anežka Konstancie a Jakub.

Všechny tyto děti se narodily ve spořádaných rodinách, mají hodné maminky a hodné tatínky. Nemusí bydlet v chatrčích nějakých ghatt, mají co jíst a jsou krásně oblečeny.

Co bychom jim nyní popřáli?

Poznat svůj talent a schopnost jej rozvíjet

Uvědomit si cenu času, a nepromarnit ani okamžik, protože už se nikdy nevrátí

Mít naději - pak nebudou šířit špatnou náladu a chmury budoucnosti

Být čestní – pak nemusí mít strach, z toho, co říkaly včera, pravda jim ulehčí život

S vnímavostí budou schopny naslouchat těm, kteří už získali zkušenosti.

Umění být laskaví k ostatním lidem, zpříjemní to život vám i ostatním

Když získají znalosti ve svém oboru, stanou se nenahraditelnými.

Učení z knih je dovede největším hodnotám, zapojí mozek formují svá slova a mění své myšlenky.

Studiem do hloubky si zapamatují i náročné věci na celý život.

A nakonec přejme jim úctu k duchovním hodnotám. Pak je nikdy nenapadne vlézt na věž kaple a oloupat z ní měděný plech.

Miroslav Kvintus

Bezpečnostní koutek „černá kronika“.

Parkování na trávníku „XXL“.

V polovině října v odpoledních hodinách zazvonil telefon, koukám, s kým mám tu čest a

ejhle - sám „pan starosta“. Hlavou mi okamžitě probíhá několik scénářů, co by se asi tak mohlo dít. Tak buď se někde objevil volně pobíhající pes a bude třeba ho odchytit, nebo se někde zase něco ztratilo a nebo zase někdo dělá něco, co by neměl. No nic, tak to samozřejmě zvedám a na druhé straně se ozývá ustaraný hlas, „prosím Tě, jsi doma?“ odpovídám „ano jsem, co se děje“? Zajed' k Vitaně, nějaký nákladník nám zaparkoval na novém travnatém pásu podél zdi u Vitany. Takže jsem sedl do auta a hurá vzhůru za dobrodružstvím. Přijíždím k Vitaně a skutečně na travnatém pásu stojí vzorně zaparkovaný nákladní automobil s návěsem. Přicházím ke kabině, závěsy zatažené přes okna, klepu na dveře- nic, opakuji klepání s větší intenzitou. Vzápětí vykukuje zarostlá hlava „milého“ vzezření. No nic, vždycky existují dvě možnosti komunikace, buď to půjde po dobrém a domluvíme se jako normální lidé nebo to půjde po zlém. Po pozdravu povídám: „koukám, že Vás v kapse pálí zbytečné peníze, milý pane“, na to „fešák“ povídá: „ale já jsem nic neprovedl jenom tady parkuji“, no a právě o to jde. Vysvětlil jsem mu skutečnost ohledně zeleného pásu, přičemž řidič mi odpovídá, „tak to jsem v tom, pane, nevinně, mě sem poslala ostraža z Vitany s tím, že se může parkovat po celé délce zdi a kdybych neměl naloženo 25 tun rýže a nezačalo se mi to hned z kraje bořit, tak bych jel až na konec pruhu, neboť jsem myslel, že nás zde bude parkovat více“. Po tomto sdělení jsem se vypravil na vrátnici, abych si promluvil s tím „dobrákem“, který měl tak výborný a duchaplný nápad. Bohužel se mezi tím vyměnila služba, takže už jsem neměl tu čest. Stávající službě jsem celou věc vylíčil a důrazně upozornil, aby si na takovéto situace dali pozor, neboť by se potažmo mohlo odlehčit i jejich peněženice v případě způsobení škody. Tak nezbyvá doufat, že to bylo poprvé a naposled. Martin Burian

Poškození stěny pódia v Zátíší.

Dne 2.11.2012 se v dopoledních hodinách předávalo staveniště pro stavbu nové MŠ v Zátíší, kterého jsem se také osobně zúčastnil. Při tomto pan starosta vysvětloval zástupcům stavební firmy, jež bude stavbu realizovat, že si vše krásné v obci obyvatelé

vybudovali s láskou a za vlastní peníze a jsou na to náležitě pyšní. Upozorňoval na to v souvislosti s provozem stavby a používáním stavební techniky tak, aby nedošlo ke zbytečným škodám v okolí, jakož i Zátíší samotném. Jaké bylo překvapení všech přítomných, když jejich zraky spočinuly na pódiu, kde se na plechových dvířkách elektrorozvaděče a z části i na stěně rozprostírala „krásná“ velká červená skvrna nepravidelného tvaru nejspíše způsobená nárazem paintballové kuličky. Rázem pointa o svědomitých a pyšných obyvatelích utrpěla pomyslný úder pod pás. Samozřejmě, že 99% obyvatel by něco takového ani nenapadlo, bohužel zbývá to jedno pomyslné procento, s největší pravděpodobností z řad omladiny, kterým je to fuk a jejich myšlenkové procesy se hodí za plot psychiatrické léčebny, ale neuvědomují si, že ve finále na to doplatí i jejich vlastní rodina, neboť nápravu musí sice učinit obec, ale ze společných prostředků všech. Martin Burian

Parkování vozidel na ulici.

Na úvod předesílám, že záměrně nebudu zmiňovat aktéry tohoto sporu ani lokalitu v rámci obce. Nedávno mě oslovil jeden nejmenovaný občan, který mi rozhořčeným hlasem sdělil „už toho mám dost, pořád s tím autem parkuje na chodníku, ani se tam nedá pořádně projít, tak doufám, že to zařídíš.“ Na to jsem mu odpověděl, aby mi řekl v klidu o co se přesně jedná a pokud je to pravda tak se tím budu samozřejmě zabývat. Jak jsem slíbil tak jsem učinil. Následující den jsem se vypravil na údajné místo „přestupku“, přičemž jsem zjistil, že rozhořčení oznamovatele mělo opodstatnění, avšak ne úplně na 100%. Skutečně vozidlo parkovalo z části na chodníku, avšak zároveň zde zbývalo dost místa pro bezpečný průchod. Poslechl jsem si samozřejmě i druhou stranu, která měla také- jak už to bývá- „svoji pravdu“ s tím, že vozidlo parkuje z části na chodníku z důvodu obavy před možným poškozením v souvislosti s průjezdem ostatních vozidel. Tak a teď „babo rad“, samozřejmě pokud to budeme brát čistě podle litery zákona tak nezbyvá dát rozhořčenému občanovi za pravdu, neboť pokud parkování vozidla- ať už jen částečné- musí být povoleno příslušnou dopravní

značkou, tak pokud zde taková značka není, nemá na chodníku vozidlo co pohledávat. Jestliže se na to podíváme trošku lidsky a s nadhledem, nezbyvá, než také uznat, že pokud se parkuje před domem na frekventované ulici a jiná možnost není a samozřejmě není nijak omezen pohyb chodců tak se nad tímto nechá „pomyslně přivřít oko“. Ale mějme na paměti, že chodník je tu především proto, aby se po něm bezpečně chodilo a ne parkovalo. Martin Burian

Trocha ekologie.

A je to tu znova, přišla zima a sní i neodmyslitelně topení a zplodiny. Logicky každý topí podle svých finančních možností a bohužel nejlevnější řešení je spalování hnědého uhlí. Ale jako se všim, tak je rozdíl mezi „topením“ a „topením“. Proto nerozumím tomu, když ojedinele, ale bohužel pravidelně z některých komínů vychází hustý šedivožlutý kouř, za který by se nemusela stydět kdejaká uhelná elektrárna a který s bídou vyleze z komínu a pak se válí po střeše a pozvolna se rozprostírá po ulici, kde vytváří neprodyšnou a nedýchateľnou clonu. Myslím, že na to nikdo nemusí mít topičské zkoušky, ale postačí zdravý selský rozum k tomu, aby přišel na to, že kotel musí mít dostatečný přívod vzduchu, aby se pořádně rozhořel a pak dle potřeby se upraví přívod vzduchu v závislosti na požadované teplotě. Ale těžko někdo ve finále „ušetří“, když kotel naláduje od prvopočátku až po okraj uhlím a pak mu následně uzavře přívod vzduchu v domnění, jak bude brzo teplo a ještě „ušetří“. Ale bohužel má to pouze dva výsledné efekty, a to, že kotel „krásně“ dehtuje a na ulici se nedá vydržet. Tyto řádky jsem se rozhodl napsat po opakovaných stížnostech obyvatel ulic Račická, Sokolská a Krajní, neboť je bohužel dost častým rituálem to, že se konec Račické ulice ponoří do zmiňovaného kouře jež se následně válí po ulici a poté pokračuje přes zahrádky rodinných domků p. Moravce a Husáka a pokračuje dál a dál....., těžko si představit, že by se někdo odvážil vyvětrat. Takže topte, se studeným topením se v zimě bydlet nedá, ale na druhou stranu je třeba si uvědomit, že v ulici nebydlím sám. Martin Burian

Potřebujete dřevo? Zajed'te si do háje, tam je ho dost !!!

Nevím, jak už ironičtěji by se tento článek dal nazvat. Už toho bylo řečeno dost, avšak jak se zdá, stále to nestačí, jak jsem se mohl konec konců přesvědčit sám. Je pondělí dopoledne, mlhavo, pracuji na zahradě. Asi 200m v háji slyším motorovou pilu, říkám si, „á hoši mají zase brigádu, předminulý týden vysekávali kopřivy v oplocenkách a dneska přišla asi řada na nějaké dodělovky“. Dělán si svoje a po nějaké chvíli zazvoní telefon, kouknu na displej a hle- pan správce Hanč, „prosím Vás nejste náhodou na zahradě“? Odpovídám „ano, jako skoro každý den.“ „Dostal jsem informaci, že do háje jel traktor a je slyšet pila, odpovídám -ano slyším ji, ale měl jsem zato, že to jsou Vaši zaměstnanci a mají zde nějakou dodělovku. Ne, v žádném případě, je to „černota“ jestli můžete, dojděte se tam podívat“. Jdu po zvuku pily, který se rozléhá po celém háji, přicházím blíž a skutečně asi 30m od cesty mezi stromy stojí traktor. Už také bohužel rozeznávám známou tvář z obce, jak krájí padlý strom na metry. Přicházím na kontakt, chvíle překvapení „co se děje“? zní otázka. „No celkem nic, jenom mi volal správce s tím, že sem jede a říkal mi, že tu někdo krade dřevo, abych se na to podíval. a Vy sem v klidu přijedete rovnou traktorem a s motorovkou tady porcujete dřevo, které není Vaše a to všechno ve zvlášť chráněném území“. „Má to tu shnit, nebo to mám odvézt domu?“ Výborná odpověď. „No, nejrozumnější bude to tu nechat, ať si to správce odveze a co nejrychleji tím traktorem odsud odjet“. Když už jsem si to nařezal tak to taky odvezu, přece to tu nenechám. Stejně by to někdo „ukrad“. „Jak myslíte, hlavně si připravte dobrou odpověď pro správce, až mu to budete vysvětlovat“. „No kdyby něco, tak jsi mě tu neviděl. Super argument. Správce je na cestě a pokud nás někdo pozoruje „za bukem“, tak jsme se tu určitě neviděli, už to nechávám bez komentáře a odcházím.

Jestli se ten dotyčný, kterého nebudu jmenovat, se správcem potkal či nikoliv, nevím. Každopádně je třeba si zcela vážně uvědomit jednu věc. Pokud chci brát něco co mi nepatří a ještě si na to vezmu traktor a motorovku, asi to nebude to „pravé ořechové“, potažmo v chráněném území, kde se každou

chvíli pohybuje nějaký ochranář amatér s fotoaparátem nebo úředník ze životního prostředí, nehledě nato, že správce je zde několikrát za týden. Takže takovéhle „dobrodružství a ušetřených pár korun“ se ve finále může pěkně prodražit a kdyby to takhle řešili všichni obyvatelé obce, za chvíli by z háje byla pouze obrovská paseka a to asi nikdo nechce.

Ještě zmíním na závěr jednu věc, když proběhla poslední velká těžba letos z jara, našlo se pouze pár zájemců o fyzicky náročnou práci spočívající v úklidu zbytků po těžbě, neboť zde byla podmínka, že každý musí svůj sektor dokonale uklidit, aby mohla proběhnout následná výsadba mladých stromků. Na druhou stranu se tímto způsobem dala nadělat slušná hromada dřeva za velmi příznivou cenu. Martin Burian

Naše keramika.

Již 4. rokem navštěvuji keramický kroužek, který vedou „naše tety“ Lenka a Mirka. Chtěla bych jim moc poděkovat za nás za všechny, neboť někdy to s námi nemají vůbec jednoduché. Jak zpívají moji oblíbení „Kabáti“- mají nervy pevný, jak železný dráty a to hlavně s těmi mladšími „kolegy umělci“. Jsme rádi, že nám obecní úřad vyčlenil pro naše tvoření samostatné „království“, o které se nemusíme s někým dělit a hlavně nemusíme tolik „uklízet“ jako v hasičárně, kde se stále střídaly nějaké akce a po každém kroužku se muselo vše uvést do původního stavu. Za tu dobu co náš kroužek funguje už jsme zředili pořádný „kopec“ hlíny a vyrobili mnoho nejrůznějších výrobků. Je pravda, že všechno se pokaždé nepovede tak, jak bychom si přáli, ale žádný učený z nebe nespadol.

Já za sebe mohu říct, že když jsem začínala, tak hlína byla spíš můj „nepřítel“, ale postupem času mohu říct, že už se docela „kamarádíme“ a výrobky už vypadají tak, jak si přeji. Tvoření z hlíny mě moc baví a doufám, že náš kroužek bude fungovat i nadále a společně ještě zředíme pořádnou horu hlíny. Lucka Burianová 10 let

PROBLÉMY V DOBŘÍNĚ OČIMA DĚTÍ

Dobříň je krásné místo. Háj voní, Labe šumí. Ale i přesto, že by se v ní měli lidé chovat

hezky, jsou i lidé (popř. děti), kteří si Dobříň neváží.

Například:

***Sprostě počmáraná zastávka:**

Lidi tam čekají na autobus, ale setkává se tam ve volném čase i mládež, která se asi nudí, a proto čmárají po zdech. Když čekám na autobus, musím vyjít ven, protože se na to nedá koukat.

***Červeně polité podium+vypáčená dvířka:**

V Zátíši se pořádají akce pro děti i dospělé, např. stanování, dětský den, loučení s prázdninami, karneval, koncerty a další. Při akcích se setkávají celé rodiny a kamarádi. Nevím, kdo a proč to udělal.

***Dobříňské hřiště:**

Naše hřiště je tak pěkné, že ho navštěvují maminky s dětmi nejen z Dobříň, ale třeba i z Roudnice.

Někdo viděl děti na pergole, jak odtrhují tašky. Pokud ho zničí, kde si budeme hrát?

***Dopravní značky:**

Jak si to někdo jako představuje?

Řidiči aut mají dopravní značky postaveny proto, aby nebourali. No, někdo to asi neví, protože ležely v příkopech u silnic. Dopravní značky mají být v zemi, a ne na zemi ! Stalo se to už několikrát.

Nevím proč, ale tohle se děje v Dobříni.

Kristýnka Zelenková 10 let

Výlet na řeku Ohře

Zájem o jednodenní výlet na řeku Ohře byl opravdu velký. Uskutečnil se 28.července 2012. V počtu dvaceti lodí jsme všemožnými prostředky k dopravě vyrazili proti proudu řeky. Ne každý měl svoji loď a tak nám deset lodí půjčili skauti z Roudnice n.L. Původně byl start naplánován z obce Páteka kam dojedeme, tam dojedeme. Ideální by bylo dojet do Píst na jez. Odtud je to kousek domů. Jenže zkušený vodák Jiří Zajíc prohlásil: „to je blbost, jezdí se přece od mostu z Počedělic.“ A tak jsme popojeli cca o 7 km dále proti proudu. U mostu v Počedělicích se opravdu dobře nastupuje do vody. Je zde hodně místa. Kolemjdoucí říkali: „vy jste snad přestěhovali celou vesnici....“

Skauti nám pomohli nafouknout loď, Jarda Mihulka všechny obešel a nabídl výborné čerstvé okurky z vlastní zahrádky a vyrazili jsme. Říkám si v duchu: “to jsem zvědav, zda to ujedeme. Jedeme po dolním toku řeky, po tzv.oleji.” (vodáci tak říkají vodě, která pomalu teče). První kilometry jsou vždy zajímavé tím, že ten, kdo dlouho na vodě nebyl, zjistí, že v jiné lodi mu to nějak nejde. Pak ti, co jsou na vodě poprvé dostávají zabrat. Ale všichni vydrželi. Malé kluky jsme po pár kilometrech rozsadili do lodí s dospělými - měli toho dost. Zvláště jsou pochváleni ti, kteří pádlovali sami s dítětem na háčku, jako například pan Karhan s vnoučkem, nebo Lenka Hanzlíková se synem. Byli vždy mezi prvními. Také nováčci Němečkovi sklídili potlesk, neboť zvládli zrádná osidla řeky Ohře a úspěšně dojeli do cíle. Cíl nakonec byl zkrácen v místě, kde jsme měli objednanou prohlídku malé vodní elektrárny v Libochovicích. Stejně jsme toho měli už dost. V elektrárně nám průvodce ukázal vodní náhon, česla, dvě turbíny a odpověděl na otázky našich unavených chlapů. Za chvíli přijeli naši rodinní příslušníci a pomohli nás dopravit domu. Ujeli jsem celkem 21km. To je hodně.

Co bylo dobře a co bylo špatně. Dobře nám bylo spolu, mohli jsme si povídat a vychutnávat krásy přírody kolem řeky. Spoustu kachen na vodě, ticho a pozdravy chatařům kolem. Můj osobní dík patří Toníkovi a Veronice Kolářovým, kteří učili všechny začátečníky, jak pádlovat a byli vždy u nich, když byli pozadu. Co bylo špatně. Po cestě nebyly žádné kiosky ani hospůdky, ty na dolním toku nebývají. A taky nebylo moc času někde zastavovat, abychom stihli prohlídku na domluvenou hodinu. Možná, že trasa byla příliš dlouhá. Nakonec opět Jiří Zajíc prohlásil. „Špatně je to, že jsme nedojeli řeku do konce, to je do Doksan, to je teda přátelé špatně!!!“ Potlesk nesklidil. Všichni účastníci obdrželi za odměnu dárek, olej po opalování.

Nedávno jsem s Jirkou mluvil, říkám, “kam pojedeme příště? „ Sázava: Týnec - Pikovice, loď půjčme plastové v Týnci. Objednáme je předem na konci května podle stavu vody...nádhra!“

-mk-

Ztracená peněženka

Je pátek, Kristýnka je objednaná na odpoledne k lékaři do Litoměřic. To je zas akce na půl dne. Abychom den co nejvíc využili, rozhodli jsme se cestou podívat, mimo jiné, dětem po zimních botách. Vše jsem si připravila už včera. Náhradní oblečení pro prťata, pitíčko, apod. Teď ještě peněženku. Hledám ji na obvyklém místě, ale tam není!!! Procházím byt, prohledávám kočárek, letmo koukám mezi hračky. Ríša i Kristýnka pátrají také. Ptáme se i Ríšulky, jestli si ji nepůjčil. Tváří se jako andílek, a že prý ne. Co teď? Že bych ji ztratila při včerejší večerní procházce? S Kristýnkou vyrazíme obejít místa, kterými jsme se včera procházeli a zeptáme se v obchodě, jestli ji někdo náhodou nenašel. Cestou, ani v obchodě nemáme štěstí. Mám poslední možnost. Je potřeba zalarmovat úřad. S nadějí volám Šárce, jestli ji třeba někdo na úřad nepřinesl. Ale ani tady nemám štěstí. Úplně poslední nadějí bylo rozeslání e-mailů lidem a hledání poctivého nálezce. I peníze bych snad oželela, ale peněženky by mi bylo líto. Byl to dárek k Vánocům. Jsem hrozně smutná. Z domu vyrazíme s tím, že je peněženka definitivně ztracená. Cestou si přemítám ještě možnosti, kde by peněženka mohla být a neubráním se tomu, abych si už nezačala hubovat do trdel. Nabyla jsem přesvědčení, že jsem ji určitě ztratila při té večerní procházce, protože doma bychom ji určitě našli. Po náročném dni jsme se vrátili domů. Ještě pořád nejsem smířená s tou ztrátou. Najednou přichází Ríšulka s úsměvem na tváři a v ruce nese moji peněženku. On ji měl totiž schovanou v jednom z odrážecích autíček. A to jsem se do jednoho dívala, ale na druhé jsem úplně zapomněla. Co vám mám povídat, na jednu stranu jsem byla neskutečně šťastná, že se peněženka našla, a že nejsem to trdlo, do kterého jsem si hubovala, ale na druhou stranu bych toho malého pacholka nejraději přetrhla. Ale vlastně bych mu možná měla poděkovat. Proč? Protože kdybych měla svou peněženku, určitě bych i peníze, které jsem v ní měla, ten den utratila.

Konstancie Zelenková

PŘÍBĚH S PENĚŽENKOU

(jak to stejně popsala naše dcerka Kristýnka 10let)

V pátek, když jsem měla jet na kontrolu do Litoměřic, chtěla máma zkontrolovat, kolik má v peněžence korun a nemohla peněženku najít. Tak začalo pátrání. Máma koukla do jednoho autíčka, na kterém Říša rád jezdí. Já jsem šla prohledávat pokojíček, jestli ji tam máma náhodou nezapomněla a táta prohledával kapsy. Nikdo jí nemohl najít. Tak jsme se šly já a máma podívat ven, jestli ji tam včera neztratila. Nenašli jsme ji cestou, ani v krámu. Máma tedy zavolala Šárce, aby to dala do rozhlasu. U krámu nás naložil táta a museli jsme odjet bez peněženky. Když jsme se večer vrátili, pokračovali jsme v pátrání. Říšulka najednou otevřel kufr druhého autíčka a v ruce měl černou máminu peněženku a řekl: "Tadýýýý!"

To se ví, že dostal na zadek, protože i přes to, že se ho máma ptala, nic neřekl. Hlavní je, že se našla a všechno dobře dopadlo.

Konstancie Zelenková

Proč byla zrušena chmelnice u háje

Poslední chmelnice v naší obci (na pa.č. 31/1 a 31/4 KN) u Labe, byla letos zrušena.

Na dotaz v ZDV Podřipsko Bechlín ...proč, nám bylo sděleno.

Současné podmínky na trhu s chmelem jsou špatné a provozování této chmelnice se nevyplácelo. Druhým důvodem je stáří konstrukce chmelnice. Z bezpečnostních důvodů by bylo nutné ji obnovit. Co na těchto pozemcích bude dál? Normální pole jako každé jiné.

Na chmelnice v Dobříni nám zbudou jen vzpomínky a pár fotografií,... jak jsme kdysi česali ručně chmel do věrtele, strhávali štoky s boudami, kroutili pružiny do kolečka po očesání a hledali „zlatého chmelaře“ (kukla zlatého motýlka). Za každý věrtel dostal česáč lístek a pamatuji si jak se říkalo. „Kolik jsi jich dnes nalil?“ Bývalo zvykem, že třeba studentovi chodila pomáhat celá rodina, hlavně babičky, ty to uměly nejlíp. Měly malou stoličku, velkou zástěru a šátek na hlavě. Rukavice měly odstřižené prsty, aby ostré pružiny česáče nepoškrábaly a přitom zachovaly pohyblivost prstů. Vše kolem krásně vonělo pylem z chmele. Zvláště pak když v poledne přijel oběd, každý vytáhl z tašky nějaký plecháček, do kterého dostal

naběračkou polévku a housku. Pod lesem na mezi v trávě všichni obědvali.

V pravidelných intervalech pak koňmi odvážel pan Malický plné žoky voňavého chmele pod sušárnu v obci, kde se pomocí lanového kladkostroje vytahoval do horního patra místní sušárny. Z komína se vždy valil hustý dým. Z dálky bylo vidět, že jsou chmele v plném proudu. Za pecemi dole bylo pěkně horko, sušil tam pan Malický křížaly z hrušek, občas jsme mu nějakou uzmuli. My malí kluci jsme vždy čekali, až se povoz rozjede, abychom mohli přisednout na kozlík nebo na vlek. Když se jezdilo na Panskou chmelnici, vždy jsme prosili, aby se pan Malický na chvíli zastavil pod stromem žlutých třešní, který roste a dožívá na cestě K Přívozu dodnes a my jsme mohli pohodlně jako z lešení si nacpat plné kapsy těchto žlutých plodů. Když se vše dočesalo, slavila se „dočesná“ a na bednění výtahového vikýře byl zavěšen velký chmelový věnec se stuhami. -mk-

Přepadení na úradě

Je úterý, 19. června, krásné počasí. Od rána je se mnou na úradě místostarostka Šárka. Dveře do zahrady jsou jako vždy, když je tak krásně, otevřené. V sousední zahrádce češou třešně. Den jako každý jiný.

Poledne a místostarostka odchází, dveře do úřadu zavírá. Já dodělávám hlášení o sběru nebezpečných odpadů, které chci cestou domů odevzdat na MÚ v Roudnici n.L. a připravit dopisy na poštu. Pospíchám, abych vše stihla, musím odpoledne vyzvednout vnučku ze školky.

Přibližně v 13.05 se dveře otvírají a ve dveřích se objeví postava oblečená do červené větrovky s černými vsadkami na rukávech, hnědé vlasy v zacuchaných pramenech přes obličej, na očích velkou červenou flitrovou škrabošku. V pravé natažené ruce pistolku. Někdo si ze mne dělá legraci a takto mě zdržuje, když pospíchám. Není to legrace, což rychle pochopím, když oznámí, že jde o přepadení. Nemluví správně česky, je tam cizí přízvuk. Poručí, ať za ní zamknu. Beru klíče a zamykám. Chce peníze, nabízím svou peněženku, s tím, že jiné nemám. Nechce. Chce obecní peníze. Z příruční pokladny, kterou mám ve stole, vyndám v obálce papírové bankovky a krabičku s drobnými

mincemi - nechce. Ukáže pistolkou do vedlejší místnosti a oznámí: „trezor“. Jdu tedy otevřít trezor, pistolka je stále namířená, беру obálku s penězi, ptá se, zda je to vše a jdeme do kanceláře. Poručí vyndat peníze z obálky, vezme je a otáčí se k odchodu. Peníze z příruční pokladny nebere, (je tam 2.700 Kč). Nezapomene oznámit, že nemám nic dělat, neboť má venku komplice a že mne zamkne. Říkám: „Tak to teda ne!“ Ona na to: „Tak Vám tu klíče nechám.“ Nechala a odešla.

Okamžitě volám 158 a pootevírám si okno. Chvilu trvá, než se objeví před úřadem a pak odchází směrem k ulici Sokolská. Když vyjdu na dvorek, vidím, že zde nechala pohozenou škrabošku. Odnesla 30 tisíc Kč. Přijíždí policie, objíždí vesnici, následují výslechy a domů odcházím kolem půl páté.

Nejhorší je večer a noc. Stále mi vše běží před očima, беру si prášek na spaní, nepomáhá. Nikomu nic podobného nepřeji. Stále si opakují, jestli jsem měla udělat něco jinak. Jak věděla, kde je umístěn trezor? Byla to náhoda nebo ji někdo informoval?

Jaroslava Čopková

Naším seniorům

V mládí nevidíme problémy těch, kterým přibývají roky. Těm, kterým přibývají roky se také někdy docela hezky říká „senioři“. Senior je člověk v důchodu, stará se o zahrádku, hlídá vnoučata, chodí na fotbal nebo na výlety a hlavně k lékaři. Také do lesa a na procházky k Labi, čeká na rozvoz obědů a pošťačku, vypomáhá, kde může a je velmi zodpovědný a chce být užitečný. Je všude tam, kde junioři chybí. Pokud se stane senior babičkou a dědečkem, pak je pro svoji rodinu fakt k nezaplacení. Jedno ale mají společné, jsou více unavení, bolí je občas nohy nebo záda. ...a my to někdy nevidíme. Nemáme čas, protože jsme v jednom kole. I já k takovým patřím. Do chvíle, kdy se naši senioři, dědečkové a babičky dostanou do pozeňnaného věku a už opravdu nemohou, pak zjistíme, jak moc jsme jim dlužní. A mnohdy přitom stačí nějaká pomůcka, pro usnadnění pohybu, držadlo u vany nebo WC, lepší židle či vozík nebo chodítko, nebo lampička u postele.

Mám dobrého kamaráda v Kyjově, jmenuje se Dalibor, vyrábí různé doplňky stravy, Colafit a mnoho jiných užitečných věcí, to

není tak důležité, důležité je, že má dobré srdce. Má takový malý užitečný tým, mají svoje jména, Irenka Palmeová ze společnosti C4help, Marcelka, Ruda, Dana a jiní... Ze svých prostředků na své náklady dováží z Německa právě tyto pomůcky pro seniory. Nejsou úplně nové, ale pro naše potřeby vyhovují.

Mojí mamince také ubývají síly. Dovezl jsem ji vozík, chodítko a jiné pomůcky. Pak jsem si uvědomil, kolik asi takových, kterým ubývají síly, je v naší obci. Optal jsem se, zda by takových užitečných pomůcek nebylo více, taky pro ostatní... bylo... a to už víte.

Vše má svůj řád, také i tato pomoc našim seniorům v obci. Sám bych to také nezvládl a tak jsme vytvořili taky takový malý užitečný tým. Paní Barčíková, Lída Nováková, Šárka Mrázková, Naďa Součková. Určitě vás navštívily a takovou pomůcku nabídly. Velkou úctu si zaslouží Naďa Součková, za péči o svého tatínka. Pokud Vás je takových více a potřebujete vybavit nějakou pomůckou, čím byste ulehčili a usnadnili život vašim rodičům, přihlaste se. Vše je zadarmo, pokud se rozbije, nebo ztratí, prostě se odepíše. Zatím jsme rozdali 12 chodítek a tři vozíky, také i různé pomůcky do koupelen a WC, nejen našim občanům, ale i cizím, kteří měli zájem. Tak například na našem chodítku se prohání po Libkovicích pan Suchomel, určitě jej znáte. Posíláme mu pozdrav do Libkovic od všech Dobříňáků.

Největší moji radostí je když potkám nějakou babičku s chodítkem, nebo dokonce dvě najednou před obchodem s nákupním košíkem, který se dá na to chodítko pověsit. V nutném případě slouží i jako sedátko, kdekoliv na ulici. Mnoho zdraví, síly a najetých kilometrů s chodítkem na kolečkách. -mk-

Norsko

25.11.2012 se konala cestopisná přednáška cestovatele a průvodce Ing. Tomáše Kubíka v naší hasičské zbrojnici. -mk-

Kouření

Týden po přednášce o Norsku se konala další přednáška, tentokrát o kouření. Byla mimořádně důležitá, neboť se jedná a naše zdraví a naše životy. Pozvání přijala paní doktorka Doc. MUDr. Eva Králíková, CSc, z Centra pro závislé na tabáku 1. LF UK a VFN

v Praze. Motto přednášky bylo: „Sekněte s cigaretami, než ony seknou s Vámi“. Protože něco takového jsme nikdy nepořádali, moje představy byly různé. Budou se tam ukazovat prožrané plíce, poteče krev a strachu bude dost a dost. Nic takového se nekonalo. Paní doktorka mile a příjemným hlasem nabádala k rozhodnutí udělat v životě změnu. Pokud ji udělám, čemu budu muset čelit, čemu se vyhnout, co zajistí léky, co ne, kde je možno vyhledat lékařskou pomoc. Přivezla množství tištěných rad a hlavně nabídla všem našim občanům, kteří by se rozhodli něco ve svém životě změnit a nebudou si vědět rady, že ji mohou v Praze po předchozí tel. domluvě navštívit. Hlavně musí říci: **Jsem z Dobříně**. Mimořádně si vážím těch, kteří překonali strach, možná stud či předsudky přišli si poslechnout přednášku. Každý z nich v koutku duše by rád něco změnil. Držím Vám palce, vyplatí se to. Na zvacím letáku jsem uvedl větu: „K této akci mě nutí závažný případ, který se udál v naší obci a nechci, aby se přihodil i Vám. Vyprávěl jsem jej kdekomu, tak snad pro ty, kteří jej neslyšeli. Přečtěte si jej ve článku: „Pane architektke, moc kouříte...“ -mk-

Mateřská škola v Dobříně

Naše obec je velmi krásná. Za 10 let, které uplynuly od povodní, se mnohé změnilo, vybudovalo, postavilo. Mimo jiné se postavilo a zrekonstruovalo mnoho rodinných domů a přistěhovalo se mnoho rodin s malými dětmi, hodně dětí se u nás již narodilo. Dosud ale nám chybělo něco, co postrádalo hodně maminek – Mateřská škola. Miminka dorůstala, maminky se musely vrátit do zaměstnání a řešily otázku „Co s našimi ratolestmi?“

Hledaly pomoc v okolních městech a vesnicích. Přibyly další výdaje za cestování, ukrajování času, který mohly věnovat svým dětičkám jinak. Začalo se objevovat hodně volání po „Školce“. A tak jsme dali hlavy dohromady a rozhodli se, že splníme sen miminek a postavíme ji. Byl to běh na dlouhou trať – příprava a realizace projektu, různá povolení, rozhodnutí úřadů, hledání firmy, která nám ji postaví, aj. A už je to tady, začínáme stavět. Nová školička s kapacitou 20 dětí by měla otevřít vrátka 1.zářím 2013. Věřím,

že se nám dětičky, které se rozutekly do okolí, vrátí do naší školky. Nad'a Součková

Pane architektke moc kouříte....

Ing. architekt Jiří Skřítecký, v současnosti náš český neoriginálnější architekt vedl se společníkem Martinem Krupauerem „Atelier 8000.“ Je autorem projektu a výtvarného zpracování naší nové mateřské školky V Zátíší. Úvodem je nutno říci, že po dlouhé době to byl člověk, který si nás získal svým úžasným charisma, prostým a upřímným vztahem k vesnické architektuře a nám prostým lidem. K jednání přicházel v jednoduchém oblečení, prostou pracovní košilí, s jakýmsi prapodivným kloboukem na hlavě a černobílým pejskem z útulku, který si vždy poslušně sednul pod stůl svého pána. Když se některému z nás něco nelíbilo nebo vznesl dotaz, reagoval vždy spontánně, často se suchým ironickým humorem v náš prospěch... a nebo taky ne. Neváhal rázně poučit svého projektanta a to takovým způsobem, že to pochopil hned v první větě.

Jedno mě na něm ale upoutalo, během jednání vždy na chvíli vyběhl na dvoreček. Vytáhl jakési tenké trubičky v hnědé barvě, nacvičeným pohybem je obratně zapaloval, aby v zápětí vydechoval z úst dým do okolí... Dívám se na ten jev a říkám,: „Pane architektke, mě se zdá, že moc kouříte, to přece nemůže Vaše tělo stihnout obnovit ty buňky, které zabijíte....takhle tu školku nepostavíte.“ Jako každý kuřák se pousmál, atmosféra byla velmi přátelská, poplácal mě po rameni a říká ...: „Když tak to dodělá tady Pavel...“

Na novou školku se nesmírně těšil, říkal, že to je jeho nejmenší stavba v životě, těšil se, jak bude řídit dodavatele, dohlížet na výtvarné prvky...: “nebojte, pohlídám každý detail...” říkal.

A rozloučili jsme se. Po několika měsících mu na plicích objevili nádor. V krátké době se musel podrobit náročné operaci, odebrali mu jednu plíci. Moc si přál, aby to byl konec problémů....žel nebyl, zrádná nemoc roztáhla svá chapadla, zasáhla životně důležitá centra v hlavě a ve středu 28.11.2012 v Brně na onkologii zemřel ve věku 58 let. Posílal jsem povzbuzující SMSky, jednou jsem se trefil asi pár hodin před operací, moc děkoval, bylo vidět, jak moc by si přál, aby to dobře dopadlo.

Nedopadlo. Rozloučili jsme se s ním ve velkém výstavním pavilonu v Českých Budějovicích 7.12.2012. Ve vedlejším pavilonu se konala vernisáž jeho díla, obrazů a modelů staveb a mezi těmi slavnými byl vystaven model naší školky. Kdekdo otíral vlhké oči. Miroslav Kvintus

Jiří Střítecký

Se společníkem Martinem Krupauerem tvořil dvojici významných českých architektů. Jejich proslulý Atelier 8000 funguje v Budějovicích a v Praze. V Budějovicích vytvořili například budovu Československé obchodní banky, Fitness centrum Pouzar, IGY Centrum a Mercury Centrum, v Lipně nad Vltavou Marínu Lipno, v Praze budovy Advokátní komory, Zlatého Anděla či Staré celnice. Střítecký pocházel z Třebíče, vystudoval Fakultu architektury VUT v Brně. Má tři děti. převzato: bydlení.idnes.cz

Svévolné ničení - „vandalismus“ v naší obci

Vandalismus je už to poslední, co bychom v naší obci rádi viděli, ale bohužel. Lhostejnost a lehkomyšlnost jsou vlastnosti, které zrovna nejsou přínosné pro naši obec. Pro naše děti děláme spoustu akcí během roku, kde se mohou vyřádit nejenom samy, ale i se svými rodiči (např. zdobení kraslic a následně zdobení vrby na návsi na Velikonoce, oslavy dětského dne, loučení s prázdninami, malování lahví na Halloween – lucerničky, stezka odvahy na Halloween aj.).

Naše děti mají novou keramickou dílničku na obecním úřadě, kde vyrábějí samé krásné věci pod vedením paní Lenky Hložkové.

V naší obci mají děti i krásné dětské hřiště, kde mají spoustu možností jeho využití. Stále však sháníme peníze na zkrášlování hřiště, aby měly děti nové a nové vyžití. Doplnky na hřiště (průlezky, nová skluzavka, lanová dráha aj.) nestojí zrovna málo peněz. Naše děti by si toho měly vážit a neprovádět takové „kousky“, při kterých se to pěkně ničí. Těmi kousky myslím např. sednout si na střechu pergoly na dětském hřišti a otrhávat z ní šindel jako perníčky v té známé pohádce O perníkové chaloupce. Bavit se s tím, že budu střílet barevné kuličky po tribuně V Zátíši a zničit ji červenou barvou, vyломit dvířka u elektrické skříňky na tribuně, „malůvky“ v čekárně na autobusové zastávce. To nepovažují už za hru, ale za vandalismus.

Obracíme se na rodiče s prosbou „Zeptejte se svých dětí, co celé odpoledne dělaly, s čím si hrály, čím se bavily“. Nad'a Součková

Mateřská škola Dobříň

O architektovi Jiřím Stříteckém.

Naposledy jsem byl s Jiřím v Dobříni na jaře tohoto roku. Asi tři hodiny jsme na obecním úřadě diskutovali o počtu hrnečků v kuchyni, potom o ceně dlaždiček, pak jsme už asi jen uklidňovali místostarostku, že střecha nebude drahá a údržba nebude složitá.

Jednání skončilo únavou všech zúčastněných asi v osm hodin večer. Nás čekala ještě tři a půl hodinová cesta do Budějovic. Jirka byl unavený, celý den ho strašně bolela hlava. Tenkrát jsme ještě netušili, že příčina té bolesti je tak vážná, a že tu s námi Jiří bude už opravdu jen chvilku.

Věděl jsem, že mu není dobře a tak jsem mu chtěl alespoň poděkovat za to že projekt na tohoto domečku přijal a že se mu věnuje daleko víc než ostatním, třeba i lukrativnějším projektům. Jirka mi tenkrát jadrně, tak jak bylo jeho zvykem, řekl „Hele Pavle, mě už všichni ty developeři serou. To jsou takový arogantní blbci! Naopak toto tady mi dělá radost. To je život! Lidi si chtějí za své peníze postavit domek pro svoje děti. To je přeci ten nejčistší záměr a pro nás ta nejkrásnější práce, kterou můžeme dělat. To je ta pravá smysluplná architektura. To mě nabíjí a dělá mi radost.“

Můj kamarád a učitel Jirka Střítecký byl dle mého názoru nejinspirativnějším současným českým architektem. V roce 1989 založil spolu s Martinem Krupauerem Atelier 8000. Jejich díla se dostala do národní galerie. Realizované domy získaly řadu ocenění jak u nás v Čechách, tak i v zahraničí. Jméno atelieru i Jiřího je již nyní součástí učebnic moderní architektury. Hlavně si ale myslím, že Jiří byl dobrý člověk. Ti z vás, kteří měli tu možnost se s ním seznámit mi jistě dáte za pravdu. Bydlel ve vesničce Dobčice poblíž Českých Budějovic. Mimochodem, pokud někdo z vás viděl poslední film Zdeňka Trošky „Babovřesky“, tak ten se natáčel právě v Dobčicích a z větší části právě u něho doma. Choval kozy, kachny, králíky. V rybníku měl kapry, které vždycky na vánoce rozdával

sousedům. Miloval život, vesnici, umění, svoje děti. Vážil si země i lidí.

Školka byla pro Jirku Stříteckého srdcový projekt. Velmi se do ní zamiloval. Moc se těšil na to jak jí budeme stavět. Žel mu již nebude dopřáno pokračovat v práci kterou začal.

Tak jak si jej pamatují se vám pokusím předat myšlenky, o kterých v souvislosti s touto stavbou často mluvil, a které chtěl pomocí architektury vyjádřit.

O prostředí

Dobříň je vesnice se sedmisetletou tradicí. Jádro obce se formovalo okolo rynku. Jeho tvar je zřetelný už na těch nejstarších mapách. Přesto, že se obec nemůže pyšnit pravidelným tvarem návsi, ani významnější stavbou, například kostelem, je ve svém výrazu malebná a prostor působí libě. Ve vesnici nacházíme řadu architektonicky kvalitních budov. Krásný je určitě Horův dům a soubor domků, které k němu přiléhají. Dále pak třeba lihovarský statek a Vaněčkova vila v Sluneční ulici.

Dovedu si představit zděšení spoluobčanů, když pozorovali stavbu obrovského kubusu Kabátovy vily č.p.118. Stavba, která byla na svou dobu jistě velmi moderní a originální. Dnes s odstupem času si už Dobříň bez vily lze jen těžko představit. Tato stavba je právem řazena mezi významné meziválečné architektonické památky.

Stejně tak i my očekáváme, že prvotní reakce na architekturu školky můžou být různé. Jsme si ale jisti, že výrazná moderní architektura školky, je právě ten prvek, který Dobříňská návěs potřebuje a který jí nyní chybí.

O harmonii lidské bytosti

„Kalokagathia“ tento pojem vyjadřuje antické řecké přesvědčení, že krásné a dobré, krása a ctnost patří k sobě a mají mnoho společného. Aplikován na člověka vyjadřuje ideál harmonického souladu a vyváženosti tělesné i duševní krásy a dobroty, ctnosti a statečnosti. V moderní době se tento ideál objevil například v Sokolské tradici, Skautingu nebo třeba ve sportu jako podstata ideálu olympijské myšlenky.

O každé stavbě přemýšlíme jako o díle které vyjadřuje náš vztah k životu. Jsme přesvědčeni že prostor kolem nás, formuje naši osobnost. Krása nás formuje pozitivně a naopak nekvalitní prostředí, špatně.

Nelze přece děti zahnat jako kuřata do nějakých klecí, nebo levných plechových beden, čekat, až tam dorostou do krmné velikosti, kterýžto produkt pak společnost jednoduše a finančně výhodně zkonsumuje. Věříme, že lidská bytost má nesmírně vyšší hodnotu. A že je možné vychovávat místo „brojlerů“ hrdé, sebevědomé, čestné a moudré bytosti s úctou k životu a respektem ke svému okolí. Věříme, že to je ta jediná cesta k lepší lidské společnosti.

O architektuře školky

Každý z nás jistě někdy v lese stavěl domečky z klaciků, šišek a kamení. A přesně taková by tato školka měla být. Vzpomeňte si třeba také na domeček, ve kterém bydlel Rákosníček nebo Křemílek a Vochomůrka a další večerníčkovské postavičky. To je ta romantika, které bychom chtěli docílit.

Domek je v podstatě jednoduchý, na obdélníkovém půdorysu. Fasády budou ručně omítané. Na fasádách budou obrazy květin zvířat a dětí. Okolo oken jsou šambrány. Dveře jsou tesané a zdobené reliéfy. V interiéru budou mozaiky s dětskou tematikou, malby a sochy. Velká okna vpusť do interiéru dostatek světla. Z herny je přímý vstup na zahradu. Děti budou mít překrásný výhled na Labe, zahrádky i na lesy naproti. Střechu nese dřevěný krov, který je v interiéru vidět v celá své kráse. Hřeben střechy pozvolna a ladně klesá. Vše dohromady by mělo působit harmonicky, romanticky a moderně zároveň.

Sníme o tom, že z příštích generací dětí u vás na vesnici vyrostou lidé stejně kvalitní, velkorysí a úctyhodní, jako byl například básník Hora, stavitel Kabát a jeho dcera Zita a mnozí další vážení občané této vesnice.

Za architektky Atelieru 8000 a Jiřího Stříteckého, bychom Vám všem chtěli poděkovat za možnost spolupracovat s Vámi na tomto projektu. Velmi si vážíme Vaší důvěry.

S úctou Ing.arch. Pavel Kvintus

Zveme všechny na 11. Vánoční koncert který se koná: 23.12.2012 v Zátíší od 17.00. **Zpívá Fojtův komorní sbor-Roudnice nad Labem**, sbormistři Zuzana a Jiří Zrzavých. Nezapomeňte se teple obléknout! Teplé boty, rukavice a šálu!